

Vltava 18. - 21. srpna 2007

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Vlád'a a Lída, Standa, Gabča

Úvod této vodácké akce byl vskutku netradiční. Ačkoliv jsme plánovali dorazit do Rožmberku již v pátek, nakonec jsme nejprve zamířili do Borovan, kde bylo třeba rozebrat stany a uklidit táborovou základnu po ukončení posledního třetího turnusu. Přijeli jsme Pavlovým a Vlád'ovým autem v podvečer a po zabydlení se ve stanech jsme usoudili, že nejlepší bude zaskočit do mlýna na něco dobrého. Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Standa, Vlád'a a Lída se sem tedy vydali a hned po příchodu Helča objednala pro všechny, tedy krom dětí, proslulou Mordyji. Pavel se sice nejprve zdráhal a poručil si pívko, ale když před ním přistál i půllitr s mordyjí, neodolal a začal ji stejně jako ostatní srkat. Povídalo se, čas příjemně plynul, a protože nás - celé vyprahlé po dlouhé cestě - tento smrtící nápoj příjemně osvěžil, dali jsme ještě jednu. No a ve finále ještě jednu! To jsme ale již poslali Káju s Pájou spát do tábora. Naopak nás posílili Karel se Simčou, Markéta, Štěpán a Evinka, kteří se ve mlýně před svým příjezdem také stavili.

Pavel a Helča se pak stačili domluvit s Karlem a Simčou, že když už tu mají kánoe, tak uspořádají půlnoční splutí Stropnice. Naštěstí byli již tak na plech, že i když se nechali odvézt do tábora autem, na rozdíl od Vládi s Lídou a Standy, kteří se nějakým zázrakem dopravili po vlastních nohou, tak nějaké plavby rozhodně nebyli schopni. No ono bylo ve Stropnici stejně tak asi jen deset centimetrů vody.

Následky požití tří mordyjí byly devastující. Helča nemohla najít stan, tak jí musel do něj donavigovat procitnuvší Kája. Standa byl na tom podobně, navíc měl spacák ještě zabalený v batohu.

Nejhůř dopadl Pavel. Starostlivě se šel podívat k dětem do stanu, jestli jsou v pořádku a spí. Přitom se mu ale vysypaly z čelovky baterie. Když je pracně našel a nandal zpět, celé se to opakovalo. Pak již alespoň vylezl na plac, ale nějak se mu zamotaly nohy a hodil záda. Ozvalo se zadunění, jak při pádu meteoritu a zakletí: „Sakra, vysypaly se mi baterie!“ Potmě začal šmátrat ve trávě a hledat je, což byla docela beznadějná snaha. Naštěstí se do stanu vracel i Tvrďa, který mu posvětil a pomohl tím najít neposedné články. No a to ještě ráno zjistil ze zaschlé krve na krku, že si při pádu lehce rozbil hlavu. No úvod to byl tedy velmi bouřlivý.

Sobota 18. srpna 2007 (Borovany – Rožmberk): Vstávání nebylo lehké, ale přesto jsme se dali dohromady a s ostatními pak během dopoledne a ještě po obědě zvládli rozebrat stany a uklidit je do jídelny. Odjely i děti ze třetího turnusu, a tak jsme mohli konečně odpoledne vyrazit na vodu. Standu jsme ještě vysadili v Borovanech, odkud jel autobusem zpět do Prahy. Přislíbil přitom, že se pokusí přijet v pondělí za námi na vodu.

Asi v šest večer jsme dorazili do kempu v Rožmberku, který byl příjemně poloprázdný. Stany jsme postavili u řeky nedaleko od bufetu. Poté jsme se vydali na večeři do města. Vydrápali jsme se do strmého kopce pod hradem a pak sestoupili k mostu a dále na náměstí. Obhlédli jsme několik restaurací a nakonec zašli do příjemného velmi pěkného [hotelu Růže](#). Z bohaté nabídky jsme si vybrali každý nějakou tu dobrotu k večeři (vývar, ukrutně pálivá čertovská směs, vepřové medailonky, kuřecí řízek, marinované kotlety, drůbeží játra, smažák), popili budvárek a bylo dobře.

Po včerejšku i dřině při bourání tábora jsme ale byli celí utahaní, a tak jsme se déle nezdrželi a vrátili se do kempu. Spát jsme nakonec šli hodně brzy, již někdy před jedenáctou.

Neděle 19. srpna 2007 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,9 km): I v neděli bylo stále nádherné počasí, takže jsme byli na řeku řádně natěšení. Po snídani a posezení u stanů jsme v poledne nasedli do aut a přešli do Vyššího Brodu. Za nehorázný poplatek 50 Kč za auto, jenž jsme usmlouvali na polovinu, nám bylo umožněno vjet do místního kempu, abychom zde mohli složit lodě. Pavel s Vládou pak odjeli zpět do Rožmberka a za ostatními, kteří volný čas využili k návštěvě [Poštovního muzea](#), se vrátili autobusem. Čekání na něj si zpříjemnili posezením v bufétu u mostu přes Vltavu.

Konečně jsme vypluli. Na řece nás překvapilo jen to, že se zde vyskytovalo poměrně velké množství raftů, jejichž obliba u komerčních vodáků zřejmě vzrostla do té výše, že jim začínají dávat přednost před pro ně poněkud vratkými kánoemi.

Oproti loňsku bylo méně vody, ale stále jí bylo pohodové množství, abychom nikde nedřeli, všechny jezy mohli splout a řeka nás unášela vpřed dostatečnou rychlostí.

Na prvním jezu [U Bílého mlýna](#) nás vlna pod šlajsnou na uvítanou řádně zalila a to tak, že jsme měli lodě do půli zaplavené vodou a obezřetně vyvažujíc se šťastně dostali ke břehu, abychom mohli kánoe vylít. Jen Lída se Vládi sedícího v asi dvaceti centimetrech vody již po proplutí jezem zeptala: „Mám to vyhoubovat?“

Popíjeli jsme Hu-Hu a Fru-Fru a pokračovali dál. Na dalším jezu [Herbertově](#) si vzal na háčka Páju k sobě Pavel, protože již nadešel čas, aby začala splouvat lehčí jezy, a nevnímajíc její: „Já se bojím“ s ní sklouznul dřevěnou šupnu. Sotva se Žlababa ocitla pod jezem, Pája začala nadšeně jásat: „Já jsem se nebála.“

Zastavili jsme na plázičce na konci Herbertovského ostrova a zde se nasvačili a vykoupali ve vodě, která nás báječně osvěžila. Sluníčko svítilo, všude byl klid, no prostě pohodka. Samozřejmě nemohlo chybět ani tradiční zastavení v tábořišti U Veverek, kde jsme se dorazili párky.

Do Rožmberka jsme pak připluli kolem sedmé hodiny, spluli místní [retardéru](#) a pak dospěli ke kempu okolo ostrohu, na němž je vystaven obdivu nejen turistů zdejší krásný hrad. Pavel s Kájou si ještě stačili vylovit trička, které kdosi zapomněl sušit na kameni v řece.

Večer jsme tentokrát zůstali v bufetu, kde jsme si ještě pochutnali na našich utopencích, zahráli si s dětmi Černého Petra a při poslechu dobře hrajících muzikantů u vedlejšího stolu popili nějaký ten pěnový mok.

Pondělí 20. srpna 2007 (Rožmberk – Nové Spolí; 21,6 km): Ráno po snídani jsme sbalili a Vláša a Pavel s Kájou pak přešli do kempu ve Spolí, kde postavili stany. V loděnici, kde jsme spali loni a moc se nám zde líbilo, bylo letos bohužel zavřeno. Pak ale zjistili, že autobus do Rožmberka jede až dost pozdě, tak vyrazili zpět auty.

Ve Větrním naložili Standu a Gabču, kteří sem dorazili po cestě vlakem a autobusem. Vlášovo auto nechali v Branné, a protože se Helča rozhodla dát si dnes s Pájou pauzu, tak ani nemuseli půjčovat další kánoe, protože nové posily tak mohly jet v Tsunami.

Vyrazili jsme v půl druhé. Bylo teplo, ale střídavě pod mrakem, což však bylo zrádné, protože jsme se díky tomu během dne docela spálili. Plavba byla naprosto pohodová. Vltava nás nesla vpřed svižným tempem. Standa, který byl na vodě poprvé, až na pár nepředvídatelných manévřů si s ovládním kánoe docela poradil, což měl částečně usnadněné tím, že jsme se snažili, když to šlo, srážet do soulodí.

Na oběd jsme zastavili v tábořišti Pod Čerínem, kde jsme si v místním bufetu pochutnali na klobáskách, plněných knedlicích či vaflich.

A zase jsme pokračovali. Při plavbě jsme se občerstvovali pomocí Hu-Hu „silného jak hovado“, no a tak jsme byli zákonitě ke konci plavby poměrně rozveselení.

Pavel udal tóny Císařovny a už se naše soulod' vlnila v rytmu „první, druhý“. Lída s Vládou pak tak dlouho blbli v kánoi a houpali se s ní, až se k pobavení ostatních cvakli. Také nováčky Standu a Gábu čekalo koupání. Sice se nepráskli, ale nejprve Standa vypadl rovnou do vody při vylézání z lodi nad [jezem ve Větrní](#), Gabča zase při nastupování o kus dále. Pod [jezem před Spolí](#) ji pak napodobil i Vláďa. Oba jezy jsme ale jinak spluli zcela v pohodě.

Při jízdě jsme též zaznamenali pozoruhodnost, již byla vodní pizzerie postavená přímo na molu na břehu Vltavy.

Do kempu jsme připluli po sedmé hodině. Helča s Lídou pak hned sjely do Branné pro Vláďovo auto. Po jejich návratu jsme se vydali na vycházku do Krumlova. Pochopitelně jsme měli v úmyslu se i někde dobře navečeřet. V loni vyzkoušené Maštali nebylo pro nás dost místa, tak jsme zkusili [Šatlavu](#) a nakonec zde zůstali. Pochutnali jsme si na zdejších dobrotách: česneče a cibulače v chlebu, opékaném stehýnku, krkovicí, palačince, špízu, masovém mixu či kotletě. Pěkně jsme se nacpali, ale i vypekli, protože v Šatlavě bylo ukrutné vedro.

Provětrali jsme se během procházky při cestě zpět. Během ní ale bohužel začalo trochu pršet a při příchodu do kempu se deštík změnil v pěkný přívalák. Zalezli jsme tedy do stanů a namísto plánovaného posezení mezi stany šli spát.

Úterý 21. srpna 2007 (Nové Spolí – Český Krumlov /U Jatek/; 3,9 km): Ráno se nad našimi hlavami honily mraky, ale později se udělalo nádherné slunečné počasí. Lád'a zajel pro housky a koblihy ke snídani, po níž jsme zapůjčili v místní pobočce půjčovny Inge kánoi pro Standu s Gábou. Sbalili jsme bagáž a poté Vláďa a Helča převezli auta na konec Krumlova k pivovaru. Trochu se zdrželi díky objízďce, takže ostatní na ně čekali v kempu docela dlouho, než se pěšky vrátili.

Konečně jsme vypluli a záhy si vychutnali první jez [Na Rechlích](#), kde letos Inge nainstalovala dřevěnou šupnu, po níž jsme v pohodě sklouzli a ušetřili si tak přenášení. Pája opět nejprve volala, že se bojí, aby v půlce skluzavky změnila své stanovisko na „Mě se to líbilo.“

Standa se dneska prohodil s Gábou, takže se zpočátku trochu točili, ale pak již byli v pohodě. I další jezy jsme sjížděli v pohodě. [Lyru](#) sesinglovali Helča, Standa, Vláďa a Pavel, kteří jen nevěřicně s ostatními sledovali dvojici Japonců, kteří ji - sice neúmyslně ale překvapivě úspěšně - sjeli pozadu.

Po proplutí retardérou [Mrázkova mlýnu](#) jsme zastavili na oběd. Nejprve jsme zkusili pravobřežní nábřeží, kde byla restaurace ale příliš drahá, takže jsme přešli na druhou stranu. Zde jsme loď zaparkovali u mola před hospůdkou [U Matesa](#). Na místní zahrádce jsme chutně poobědvali (kuřecí řízky, sýr, kaťák).

Již předtím nás pobavil nějaký vrávorající chlapík, který zde hledal svoji modrou loď. Tu jsme ale viděli úplně jinde - zaparkovanou na břehu kousek pod Lyrou. Asi si zašel do města na jedno, a trochu to přehnal, následkem čehož zbloudil.

Pavlovi bohužel vypověděl službu foťák, takže jsme pak již nemohli zdokumentovat vrchol celého dne, možná i vrchol celé akce, jímž bylo rodeo na [Jelení lávce](#).

Tento legendární jez sice trochu ztratil na své obtížnosti, když vlna v jeho vyústění se oproti minulosti znatelně zmenšila - možná v důsledku četného projíždění těžkých vorů s turisty. Zde jsme se doslova vydováděli. Nejprve jsme šlajsnou projížděli sami a pak v různých soulodích, popředu či pozadu. Při posledním pátém průjezdu jsme jeli v soulodí všech čtyř kánoí. Standa s Gábou na kraji, kteří jako ostatní nabrali spoustu vody, se neudrželi, odpojili se od ostatních a hned nato se práskli.

Bylo ale krásně, takže z toho bylo jen veselí. Pak již jsme pokračovali až k pivovaru, kde jsme jízdu zakončili. Převlékli jsme se, naložili loď a odjeli zpět domů z tohoto vydařeného vodáckého podniku.